

Sygn. akt VII U 1464/11

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 marca 2013 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VII Wydział Pracy

i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Małgorzata Jarząbek
Protokolant:	sekr.sądowy Monika Bąk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 marca 2013 r. w W.

sprawy T. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania T. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 20 września 2011 roku, znak:(...)/SER1/(...)/2011/r.10/P..

orzeka:

- oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 1464/11

UZASADNIENIE

Ubezpieczony T. M. w dniu 18 listopada 2011 r. złożył, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W., odwołanie od decyzji w/w organu rentowego z dnia 12 września 2011 r. znak (...) - (...) / r.10 / P.. odmawiającej mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy.

W uzasadnieniu odwołania ubezpieczony wskazał, iż wyniki badań potwierdzają zaawansowane stadium choroby, zaś wykonywana przez niego praca na stacji auto-gaz wymaga sprawności, której odwołujący się nie ma (odwołanie k. 1 a.r.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie, złożonej w tutejszym Sądzie Okręgowym w dniu 28 listopada 2011 r., wniósł o oddalenie odwołania na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. wskazując, że ubezpieczony nie spełnia podstawowej przesłanki przyznania mu prawa do świadczenia, albowiem nie jest niezdolny do pracy (odpowiedź na odwołanie ki. 3 a.s.).

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 20 maja 2011 r. T. M., urodzony (...), złożył wniosek o przyznanie mu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (tom II k. 1-4 a.r.). Do wniosku ubezpieczony załączył dokumentację potwierdzającą okresy ubezpieczenia wraz z dokumentacją medyczną (tom II k. 5 i n. i akta medyczne).

Odwołujący się został skierowany na badanie do lekarza orzecznika, który orzeczeniem z dnia 20 lipca 2011 r. stwierdził, że ubezpieczony nie jest niezdolny do pracy (tom II k. 19 a.r.).

Na skutek wniesionego sprzeciwu sprawa została skierowana do komisji lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 12 września 2011 r. także uznała, że odwołujący się nie jest niezdolny do pracy (tom II k. 31 a.r.).

Zaskarżoną decyzją z dnia 12 września 2011 r. organ rentowy omówił ubezpieczonemu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy wskazując że nie jest on niezdolny do pracy (tom II k. 51 a.r.).

Od niekorzystnej decyzji organu rentowego T. M. złożył odwołanie do Sądu Okręgowego inicjując tym samym niniejsze postępowanie.

T. M. ma prawidłową ostrość wzroku w oku prawym i lewym do dali i bliży z odpowiednią korekcją okularową za względu na małą wadę wzroku- astygmatyzm i związaną z wiekiem fizjologiczną nadwzroczność do bliży. Poza niewielkimi, początkowymi zmianami na dnie oczu związanymi z chorobą nadciśnieniową w budowie jak i w funkcjonowaniu narządu wzroku nie ma nieprawidłowości (opinia biegłego okulisty R. S. z dnia 2 lutego 2012 r. k. 13 a.s.).

Odwołujący się leczy się neurologicznie. Od 15 lat choruje na nadciśnienie tętnicze i cukrzycę typu II, ale nie przyjmuje insuliny. Z tego powodu nie było powikłań za strony układu nerwowego. U odwołującego się występują też zmiany zwyrodnieniowe z poziomo ustawioną kością krzyżową oraz dyskopatiami zwyrodnieniowymi na poziomie L3-S1, ale one również nie powodują dysfunkcji w zakresie układu nerwowego. W zakresie obwodowego układu nerwowego występuje osłabienie odruchów okostnowo-ścięgnistych w kończynach górnych, zniesienie odruchów kolanowych i skokowych, przeczulica stóp oraz zaburzenia czucia oraz zaburzenia czucia w odcinkach dystalnych obu nóg. Brak jest jednak objawów zespołu korzeniowego lub rwy kulszowej. W zakresie tułowia ruchomość jest pełna bez obrony mięśniowej, zachowane są odruchy brzuszne. Ekspozowane bóle mają zaś charakter lumbalii typu przeciążeniowego u osoby z wadą pogranicza lędźwiowo-krzyżowego w postaci poziomo ustawionej kości krzyżowej, zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa i znacznej otyłości. Sprawność ruchowa tułowia oraz zaburzenia funkcji motorycznych nie są istotnie upośledzone. Zmiany odruchowo-czuciowe wskazują na objawy polineuropatii czuciowo-odruchowej, ale to także nie powodują istotnego upośledzenia funkcji motorycznych (opinia biegłego neurologa W. Z. z dnia 5 września 2012 r. k. 55 a.s., opinia biegłego neurochirurga J. D. z dnia 31 października 2012 r. k. 82 a.s.).

Z przyczyn okulistycznych, neurologicznych i neurochirurgicznych ubezpieczony nie spełnia kryterium nawet częściowej niezdolności do pracy (opinia biegłego okulisty R. S. z dnia 2 lutego 2012 r. k. 13 a.s., opinia biegłego neurologa W. Z. z dnia 5 września 2012 r. k. 55 a.s., opinia biegłego neurochirurga J. D. z dnia 31 października 2012 r. k. 82 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji medycznej zawartej w aktach sądowych, aktach rentowych ubezpieczonego, a także w oparciu o opinie sądowo-lekarskie. Autentyczność zgromadzonych dokumentów i ich zgodność z rzeczywistym stanem rzeczy nie budziła zastrzeżeń Sądu, w związku z tym Sąd uznał dokumenty za pełnowartościowy materiał dowodowy. Jednocześnie w toku sprawy Sąd dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalisty w celu jednoznacznego ustalenia stanu zdrowia ubezpieczonego. Zdaniem Sądu opinie są wiarygodnym dowodem w sprawie, gdyż zostały sporządzone nie tylko w oparciu o obiektywne wyniki badań odwołującego, ale także z uwagi na okoliczność, że lekarze je sporządzający są specjalistami w swoich dziedzinach,

posiadającymi bogatą wiedzę medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Jednocześnie na podkreślenie zasługuje fakt, iż opinie są wyczerpujące, a także sporządzono je w jasny i logiczny sposób. Zdaniem Sądu Okręgowego opinie nie pozostawiają wątpliwości co do dokładnego określenia stanu zdrowia wnioskodawcy, albowiem dokonują wnikliwej i rzetelnej oceny stanu zdrowia odwołującego się. Nadto wskazać należy, że wszyscy biegli byli zgodni co do oceny stanu zdrowia odwołującego się i jego zdolności do pracy.

Sąd Okręgowy oddalił wniosek odwołującego się o skierowanie na badanie kliniczne, albowiem zarzuty T. M. co do opinii powołanych w sprawie biegłych są ogólnikowe i sprowadzają się do stwierdzenia, że opinie są nierzetelne, przy czym odwołujący się nie wskazał konkretnych i merytorycznych zarzutów co do poszczególnych opinii. Wbrew stanowisku odwołującego się biegły z zakresu ortopedii i neurochirurgii w swoich opiniach wnikliwie odnieśli się do stanu zdrowia odwołującego się i następstw choroby. Każdy z w/w biegłych wskazał, że niewątpliwie odwołujący się jest osobą chorą, u której występują typowe objawy dla zdiagnozowanych chorób, ale ich nasilenie nie jest na tyle duże by uznać, że odwołujący się jest choćby częściowo niezdolny do pracy. Stanowisko biegłych w tym zakresie było jednoznaczne i wbrew twierdzeniu T. M. nie oznacza, że biegli nie wzięli pod uwagę wskazanych przez odwołującego się w wywiadzie następstw choroby.

Dodatkowo Sąd Okręgowy powołuje się na stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 30 maja 2007 r. (sygn. akt IV CSK 41/07, LEX nr 346211), w którym Sąd Najwyższy stwierdził między innymi, iż okoliczność, że opinia biegłych nie ma treści odpowiadającej stronie, zwłaszcza gdy w sprawie wypowiadało się kilku kompetentnych pod względem fachowości biegłych, nie stanowi dostatecznego uzasadnienia dla przeprowadzenia dowodu z opinii dalszych biegłych. Potrzeba powołania innego biegłego, czy konieczności przeprowadzenia dodatkowych badań powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony. Sąd Okręgowy podziela powyższą argumentację Sądu Najwyższego wskazując na konieczność jej powołania w niniejszej sprawie. Odwołujący się bowiem nie wskazał by w/w biegli nie przeprowadzali w ogóle badania lub przeprowadzali je w sposób błędny. Nadto w toku postępowania odwołujący się mógł cały czas przedkładać kolejne wyniki badań, w tym badań klinicznych by uzupełniać dokumentację medyczną. W związku z powyższym wniosek T. M. o skierowanie na badania kliniczne Sąd Okręgowy oddalił jako niezasadny i zmierzający tylko do bezpodstawnego przedłużenia postępowania.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie zważył co następuje:

Odwołanie T. M. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. z dnia 12 września 2011 r. znak (...)-(...)/r.10/P.. nie jest uzasadnione.

W myśl art. 57 ust 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2009 r. Nr 153, poz.1227, zwanej dalej „ustawą o emeryturach ...”) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

1. jest niezdolny do pracy;
2. ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
3. niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Z powyższego jednoznacznie wywieść można, iż w art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. określono warunki konieczne do powstania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Warunki te muszą być spełnione łącznie. Prawo do renty uzależnione pozostaje przede wszystkim od samego faktu wystąpienia niezdolności do pracy, a ponadto niezbędne jest posiadanie wymaganego okresu składkowego i nieskładkowego oraz powstanie niezdolności do pracy nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania okresów wymienionych w ustawie (z uwzględnieniem art. 57 ust. 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r.).

Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego- art. 13 ust. 1 ustawy (wyrok Sądu Najwyższego z 28 stycznia 2004 r., II UK 222/03). Sąd Okręgowy podziela także w całości stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w wyroku z 18 maja 2010 r., w którym wskazano, że stosując art. 57 ustawy z 17 grudnia 1998 r. należy brać pod uwagę „niezdolność do pracy w prawnym (a nie) potocznym znaczeniu, gdyż nie każdy gorszy stan zdrowotny uzasadnia stwierdzenie niezdolności do pracy. Tę uzasadnia dopiero utrata w znacznym stopniu zdolności do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji (art. 12 ust. 3 ustawy z 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS). Niezdolność do pracy w stopniu mniejszym niż "znacznym" nie jest niezdolnością do pracy objętą ochroną rentową” (por. wyrok Sądu Najwyższego – z 18 maja 2010 r., I UK 22/10).

Art. 12 ustawy o emeryturach... rozróżnia dwa stopnie niezdolności do pracy- całkowitą i częściową. Zgodnie z ust. 3 w/w przepisu częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji. Z kolei całkowita niezdolność do pracy polega na utracie zdolności do wykonywania jakiejkolwiek pracy (art. 12 ust. 2 ustawy o emeryturach...). Przesłanka niezdolności do jakiejkolwiek pracy odnosi się do każdego zatrudnienia w innych warunkach niż specjalnie stworzone na stanowiskach pracy odpowiednio przystosowanych do stopnia i charakteru naruszenia sprawności organizmu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 2000 r., II UKN 134/00 i z dnia 7 września 1979 r., II URN 111/79).

Na podstawie zebranego materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, iż brak jest podstaw do zmiany decyzji organu rentowego poprzez przyznanie wnioskodawcy prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, albowiem nie wypełnia on podstawowej przesłanki niezbędnej do uzyskania prawa do tego świadczenia, a mianowicie nie został uznany za osobę niezdolną do pracy w jakimkolwiek stopniu. Wnioskodawca wprawdzie cierpi na liczne schorzenia zdrowotne jednak jak wykazane zostało w niniejszym postępowaniu dysfunkcje te nie powodują nawet częściowej niezdolności do pracy. Zauważyć należy, iż zarówno organ rentowy w przeprowadzonym postępowaniu jak też biegli lekarze specjaliści powołani w sprawie przez Sąd wskazali, że występujące u wnioskodawcy dysfunkcje nie są tak daleko posunięte, aby powodowały niezdolność do pracy. Wnioskodawca był nadto badany przez trzech różnych biegłych i żaden z nich nie miał wątpliwości, iż jest on zdolny do wykonywania pracy zgodnie z posiadanymi kwalifikacjami.

Mając powyższe na uwadze, zdaniem Sądu Okręgowego, nie ma przesłanek do zmiany spornej decyzji organu rentowego. Dlatego też, na podstawie zebranego materiału dowodowego w postaci akt rentowych, opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów, które są zbieżne z opiniami lekarzy ZUS Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji.

MG